

אל הירא רחץ

בירור איסור ההשתתפות
בבחירה הכנסת באר"י

ויצא לאור

ע"י מחלקת ההסבר של העדה החרדית
בעיה"ק ירושלים טובב"א

מבוא

בעצם כבר נפסקה ההלכה בבית מדרשו של מרן הגר"י דיסקין ומרן הגר"ח זוננפלד זיע"א ובית דין כאשר עמדה שאלת הוועד הלאומי לאסיפות הנבחרים, שזה הי' מעין שלטון פנימי, ואז יצא ההוראה מבית דין של מרנן הנ"ל שאסור להשתתף בבחירות לאסיפות הנבחרים הן לבחור והן לבחורה.

הbid' נימק אז את האיסור בשני נימוקים אחד עקרוני ואחד פרטני שהוא גם עקרוני. האחד על שמכריעים הכרעותיהם ע"פ הרוב לא עפ"י התורה. ושניית שנשים בוחרות ונבחרות זהה נגד ההלכה. — שום תשיט עלייך מלך ולא מלכה (כמבואר ברמב"ט) — ובאים אסרו כל השתתפות וכל סיוע. — על האיסור הזה חתמו בשעתו ביד' הירושלמי הנ"ל וכל גודלי הגולה. כהגאון רבי מאיר שמחה, הגאון הח"ח והגאון רבי חיים עוזר זיע"א. כਮובן שבנוגע לא-stor האיסור נעשה יותר והთוצאות הן יותר חמורות ומסוכנות. — אבל היהת ומפלגה ידועה אשר גודלי ישראל בדור הקודם יסודה כמעט במטרה מיוחדת להיות מסגרת עולמית אשר ממנה תילחם היהדות החרדית נגד התנועה hei עווינית ואויבת שכמה לתרבות משה ונוסאה מיום מעמד הר סיני עד היום — הלא היא תנועת הציונות —

המותר ליהודי מאמין בתורת משה להשתתף בבחירה
 בכנסת ?
 מקודם נבאר ונגדר מה זה "כנסת".
 הכנסת הוא מוסד המיצג את העם ולו שלשה תפקידים
 עיקריים : חקיקת חוקים, פיקוח על בוצוע החוקים, ויסודות הנגagement
 המדינה והעם בכלל. לפי חוקת הכנסת של היום, כל נבחר
 זכאי ורשות להציג כל חוק העולה על רוחו — איננו נכנים
 כאן בפירות דרכי עבודה, כי זה לא משנה העניין בונגע לעניינו,
 — ואם החוק מקבל הסכמת הרוב הרי הוא הופך להיות חוק
 המחייב כל אורחיה המדינה. —
 הצעת החוק וקבלתו אינה קשורה בשום תנאי, בין אם
 החוק נוגד את תורה משה וגם אם החוק מחייב לעבור על
 גורת משה, בין אם המ██ים עם ההצעה ומצביעים בעדה
 יודעים וمبינים את ההצעה ובין אם אינם מבינים אותו. ברגע
 שההצעה מקבלת את הרוב היא נעשית חוק ומהיבת את
 הנסיבות המבצעים שיבוצעה ואת העם לקבללה, באופן שגם נזירים
 מוסלמים חברי הכנסת הזכות בידיים להציג כל חוק בונגע
 עיקרי תורה-משה וכן הרשות והזכות בידיים להציגם למצביעים
 על חוקת השבת, נשואין וגירושין ועל הרבנות הראשית.
 והגה כל יודעDat ודין וכל המבין בהליכות עולם וסדרי
 המדינה מבין שעצם כנונה והקמתה של "כנסת" צו מהות
 בריקת עיל כללית של תורה משה, הפרדה כללית והחליטית
 של ברית התורה שבין עם ישראל ואלקי ישראל אשר כרת
 אתם בהר סיני — ואם היו כשרים שבישראל שאינם חזדים

— מפלגה זו — אגו"י — במקומות שתישאר נאמנת ליעודה
 ותפקידה, ולהילחם באויב מסוכן זה, ולסמוך על עזרת
 שמיט.

אשר לא יבשו קוויו, כי סוף הנצחון לבוא והאמת
 תנצה. לא עדמה ב מבחון, ובראותה החלטת התנוועה הזאת
 השילכה מאחריה כל עברה "בזדון ובכוונה" והתחלת לאט
 לأت לתקרב לאויב מסוכן זה ולהרושא כל מחשבה ונסיון
 לייסד חיים של תורה בלתי תלויים, ובלבלה את כל העולם
 והצלחה להכנס בלבות רבים מבני תורה כי הליכה
 לבחירות היא חובה ומזכה וכל קיום התורה תלוי בזה
 שיכניסו עוד ציר למקום נאצה זה ש"כנסת" שמיו. ומאי
 ברית כרותה לבורי לשון שיתקבלו דבריהם ורבים חללים
 הפילה.

לכן רצינו בזה לבאר עוד פעמיים חומר האיסור שיש
 בבחירהות לבחירות הן לבוחר והן להיבחר. וכן לבאר
 שטובות היהדות החרדית הן בהווה והוא לטובות קיום התורה
 בעtid הוא דזוקא ע"י התבදלות, והסתגרות גמורה מכל מה
 שנקרא "תנוועת הצינוות". הן מהישיגיה והן משאייפותיה וזה
 הוא רצון הש"י שכן נתנה הן בונגע לעמים והן בונגע
 למרשי עי ברית.

והשאלה נפרדת לשלה חלקים :
 א) לפי ההלכה פשוטה והברורה, המותר ליהודי
 להשתתף בבחירהות לכנסת או אסור ?
 ב) האם טובות היהדות החרדית בהווה דורשת
 השתתפות בבחירהות או לא.
 ג) מהי השפעת השתתפות בבחירהות — על עתידה של
 היהדות החרדית, ועל התפוצות ?

וברוּר לֹכֶן כִּי אֵם מַתְאָסְפִים שְׁלִיחִים שֶׁל מַאתִים רַבּוֹת מִישראל וּמִכּוֹרִזִים וּמִחְדָשִים חֲקוֹת הַיסּוֹד הַזֹּאת כִּי יְנַהֲגָה הַעַם לְפִי דֻעַת זְלִפִי רֹוחַם בְּלִי שְׁעָבוֹד לְתּוֹרַת מְשָׁה, הַרְיִ זֶה כָּאַילוּ מִכְרִיִים בְּרַבִּים וּבְפָרָסּוֹם גָדוֹל וּבְחַגִּיגָות כִּי אֵין לִישְׂרָאֵל תּוֹרַה וְאֵין לָהֶם מְצֹהָה וּמִבְטָלִים בְּרִית הַתּוֹרַה וְהַמְצֹהָה וְהַרְיִ זֶה מַרְיִ וּמַרְדִ בְּמִלְכּוֹת שְׁמִים בְּפּוֹמְבִי זְבָפְרָסּוֹם.

וּמִמְילָא מִזְבֵן חֹמֶר הַעֲוֹן וְגָדוֹל הַאַיסּוֹר לְשִׁלּוֹחַ שְׁלִיחִים לְמַעַם נֹרֶא כֹּה וְאוֹי לָהֶם לְשִׁלּוֹחִים הַגְמַזְאִים שֶׁמֶה בְּמַעַם הַגּוֹרָא וְהַמְפַחֵד הַזֶּה, וְהַרְיִ אַינְם אֲנוֹסִים כִּי קְרוֹאִים וּהַולְכִים מְלוּבָשִׁים בְּבָגְדי חָג וּמְגַולְחִים לְמַשְׁעֵי, וּכְלָם מְסֻכִּים עַל הַסִּדר הַזֶּה, וּכְלָם מְסֻרִים הַצְהָרָת אֲמוֹנוֹם, וְאֶיךָ מַעֲרָרִים עַל פְּרַטִי דְבָרִים, הַרְיִ זֶה לֹא מְשָׁנָה בְּכָלּוֹם וְאֵינוֹ מַיקֵל בְּמַשְׁחוֹ מַהְשַׁתְּפּוֹת בְּמַרְדִ וּבְמַעַל הַזֶּה. וְעַי' בְּרִשׁוֹמוֹת הַשְׁלָטוֹן שַׁעֲבָרוּ אֶת תְּחֻקַת הַכְּנִסֶת וְתִמְצָא הַרְבָה סְעִיףִים הַעֲוקָרִים תּוֹרַת מִשְׁה וְהַשׁוּעָע, וְלֹא הִיה אָף תְּגֻבָה עַל זֶה, לִמְשֵׁל כְּדִינִי רַבִּית וִירּוֹשָׁת וּכְוֹ).

וְאַפְלָוּ אֵם הַיּוֹ כָל הַנִּבְחָרִים כְּשָׂרִים שַׁבִּישְׂרָאֵל וּנְאַמְנִים לְתוֹרָה אֶבֶל הַיּוֹ צָרִיכִים לְהַסְכִים לְתִנְאי כֹּה הַזֶּה עֲוֹן חֹמֶר מְחֻמְרוֹת לְקַחַת חָלֵק בְּזֶה. וּמִיּוֹם שְׁעַמְדוֹ אֶבֶוֹתֵינוּ עַל הַר סִינִי לֹא הִיה כְּדִבֵר הַזֶּה. גַם אֲחָבָא אֲשֶׁר נִאמֵר עַלְיוֹן: רַק לֹא הִיה כְּאֲחָבָא, הִכִּיר בְּשִׁעְבּוֹד הַתּוֹרַה וְהַמְצֹהָה, אֶבֶל פְּקָרוֹ בְּחָלֵק מִמְנָה בְּשִׁגְגָה אוּבּוֹזָן, אֶבֶל לְפָרָוק לְגָמְרִי וּלְוֹמֵר אֵין תּוֹרַה לִישְׂרָאֵל, זֶה לֹא הִיה, וַיּוֹתֶר הִיה רָאוִי לְנוֹ שְׁנַתְאָסָף כָל הַמְאִינִים בְּאַלְקִי יִשְׂרָאֵל וּבְתוֹרָתוֹ הַקְדּוֹשָׁה וְהַנְצָחָת וּנְילָחָם עַד הַאֲחִרּוֹן לְמַעַן קְדוֹשָׁת שְׁמוֹ יַתְבִּרְךְ וּכְבָודָתָו הַמְחֹלָל וְלֹא נְرָאָה בְּהִפְרָה כָּה חִמּוֹתָה וְכָה גְּלוֹתָה וְכָה מִפְרָסְמָתָה זֶה מְרוֹשָׁעָת שֶׁל בְּרִית

לְעַבּוֹר עַל דְבָרִי תּוֹרַה מַתְאָסְפִים וּמִיָּסְדִים וּמִכּוֹנְנִים מוֹסֵד כֹּה אֲשֶׁר יְנַהֲגָה הַנְגָגָה כֹּזֶת אֲפִילוּ בְחָלֵק שַׁבִּישְׂרָאֵל, וְאֲפִילוּ עֲדִיָּן לֹא עָשָׂו שָׁום דָבָר הַנוֹגֵד אֶת הַתּוֹרַה, רַק הַיּוֹ מִקְבְּלִים הַחְלָתָה רָאשׁוֹנָה לְעַבּוֹר עַל דְבָרִי הַתּוֹרַה הַרְיִ הַיּוֹ כָל יִשְׂרָאֵל חַיְבָן לְעַלְוָת עֲלֵיהֶם. גַם אֵם הַחְלָתָה אַינְהָ עֲבִירָה שְׁחִיבִים עַלְיהָ מַבִּיאֵיד. כִּי אֵם עַבּוֹר פְּרִיקָת עֹולָה וְהַפְרָת בְּרִית הַתּוֹרַה וְהַמְצֹהָה, וּמִצְבָ כֹּה, מְנַסְיָוָן לְהַסִּיר חֹזֶת הַתּוֹרַה וְשַׁעֲבָדָה מִעֵם הַיּוֹ וְהַנְגָגָה מִשְׁטָר וְהַנְגָגָה אַחֲרַת מִדְבָרַת הַפְרָשָׁה בְּסֻוףְ הַפְרָשָׁת שְׁלָחָ בְשַׁנְיִ אֲוֹפָנִים בְּשִׁגְגָה וּבּוֹזָן, וְעַיִן בְּרַמְבָנִים שֶׁם וְעַיִז' נִאָמֶר וְהַנְפָשָׁה אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בִּיד רַמָּה וּכְוֹי' כִּי דְבָר הַיּוֹ בָזָה וְאֶת מַצְחוֹנָה הַפְרָר וְגַ�' וְאֵין הַכּוֹנָה מְצֹהָה פְּרִטִית כִּי אֵם כְּלָלוֹת הַמְצֹהָה, — וְעַיִן בְּרַמְבָנִים שֶׁם כִּי בָזָה שְׁרָק אִמְרָוָן נִתְהָנָה רַאֲשָׁה וְגַנְשָׁוָה מְצָרִימָה, שְׁהַכּוֹנָה כָאַשְׁר הַיּוֹ בְרִאשׁוֹנָה בְלֹא תּוֹרַה וּבְלֹא מְצֹהָה נִחְשָׁב זֶה לְהַמְרוֹת דְבָר הַיּוֹ.

וְלֹכֶן בְּנֵי גָד וּבְנֵי דָאוּבָן וּכְוֹי' כָאַשְׁר הַבְּטִיחָוּ מִשְׁמָעָת לִיְהֹשָׁע.... הַתְנָנוּ תִיכְפֵף תִנְאי רַק חֹזֶק וְאַמְץ שְׁהַכּוֹנָה מֵהַ שְׁכַתְבָ בְּפֶרַק ז' רַק חֹזֶק וְאַמְץ מַאֲד גַ�' (כִּמְבָאָר בְּסַנְהָדְרִין) שְׁהַתָּנוּ לֹא לְעַבּוֹר עַל דְתַת. וְכִי הִיה יְהוֹשָׁע חָשׂוֹד בְּעַיניָהָם אֶלָּא שָׁאָסָור לְהַשְׁתָעֵבָד שָׁום שְׁעָבוֹד וְלִקְבָּל שָׁום מִשְׁמָעָת בְּלִי תִנְאי כֹּהֵן, כִּי אַחֲרַת זה נִכְשָׁל בְּהִסְגַת גְּבּוּל מִשְׁמָעָת הַתּוֹרַה וְשַׁעֲבָדָה, וְתִחְיַלְתָ כְּשָׁלּוֹנָם שֶׁל צְרִיּוֹת בְּנֵט הִיה בָזָה שְׁהַבְּטִיחָוּ לוֹ מִשְׁמָעָת הַחְלָתִית לֹא תִ�ְאי כֹּהֵן, וְאֶם כִּי הַגְמָרָא (בְּסַנְהָדְרִין ק"ח) אָוָמְרָת שְׁהַתָּחִיבָוּ גַם לְעַבּוֹר עַל דְבָרִי תּוֹרַה, (עַיִיש') נְרָאִים הַדְבָרִים שְׁהַתָּנוּיָה הִיה סְתִמְיָה, וְהַגְמָרָא מִפְרָשָׁת שְׁתִנְאי כֹּהֵן דּוּמָה כָאַילוּ מִקְבְּלִים וּמִסְכִּים בְמִפְרָשָׁת עַל עַיִג' — וּבְ"כְנִסְתָה" הַזֶּה הַכָּל בָה, כִּי לְפִי חֲקוֹתָה כְהִיּוֹם מִפְרָשָׁת נִאָמֶר בָהּ לְעַבּוֹר עַל דְבָרִי תּוֹרַה, חַוּפָשׁ המְצָפָן וְהַדָּת, וְהַמְבָאָר יִבְין.

כ"י תנאי ראשון במצות קדוש השם הוא שהמעשה בעצמה תהיה רצואה וטובה ומצוה מן התורה, ואז אם היא נעשית במסירות נפש ממש או שمدכא רצונו וחפציו ומקיים רצון בוראו, אז זה הוא קידוש השם. אבל אם רבים עוברים עבירה חמורה ושולחים שליחיהם להשתתף בעוון חמור אלא שבשעת מעשה מוסרים הכרזה שהם שומרים את התורה, זה לא מקטין את העוון ואת המעל, והרי זה דומה ממש כאילו היו מתאספים רבבות מישראל והולכים בצדות לערור עבירה ונושאים שלט בידם כי הנם דתיים, ממש כן הוא עניינו.

ואם תשאל הלא מאורי הגולה הה"ה והגרא"ע צוק"ל המרצינו ושלחו שליחים דתיים לבתי הנבחרים בארץות השונות. — דעת כי אין זה שום דמיון, כי הלא שם היו בתוי מחוקקים להעמים שאין להם תורה ואין להם מצוה וזה חובתם כי יתאספו ויהוקקו להם דיןדים וסדרי חיים, ומאחר שננתנו הזכות לבחור ולהבחר גם לבני ישראל והיה החשש שמרשייע ברית ינצח עמדה זאת להשתלט על עם קדוש, וגם כדי להמתיק הקטיגוריות של שונאי ישראל, ומאחר שעצם הדבר להשתתף בתבי נבחרים של עמים אינו אסור כי אם אינו רצוי מכמה בחינות, ראו צורך שעלה לשולוח שליחים דתיים, אבל אייה דמיון יש לזה לנדון שלפנינו, שאנו דניין על ישראל שיש להם תורה ומצוה ובמקום הזה מカリזים על ביטולם חז", או מובן שכל שיתוף פעולה אסורה.

ואם תשאל הלא ראש ישיבות וגדולי וטוביים מצוים ומחיבים, על הבחירה. — דעת כי באמת אין לנו חייבים להשיב על שאלה זו, כי מאחר שאנו רק מסבירים ומນמקים את האיסור שהוציא בשעתו הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל ובידי על אסיפת הנבחרים והוועד הלאומי, והסבירו אותו כל גдолיו הדור הרי כל זמן שלא עמד ביד גדול ממנו בחכמה ובמנין ונימק והסביר במא נשתנה

התורה והמצוה, והפליאה הגדולה איך אפשר לו לרגל דורך על מפטון בית ה' לדרכו על מפטון בית נאצה זו.

ב

משיבים הם הולכים, ואומרים גם אנו יודעים כל זה, אבל אין לנו מודים בכלל זה, הרי אנו הולכים להחות נגד זה, הרי אנו הולכים למחות נגד זה ואיך אנו נכללים בתחום המורדים והממרדים, מארח שככל כוונתינו היא להגן על התורה ונאמניה, ולבטל גזירות רעות וכו' אבל כל זה אינו מקטין את חומר העוון, כי המרד הוא בזה: בהכרה ובהודאה שהכנסת הוא המוסד המחזק העליון של העם, לא התורה והמצוה, והכרה זו והודאה הם נותנים בכניסתם לכנתה בתור נבחרים, ובמצבים כאלו דוקא ההסכמה בפה ובמעשה היא הקבועה, לא המחשבה והכוונה ודינם כמו עובד אהבה ויראה, כי אהבה כוללת כל טובת שהוא מקווה להציג ע"י עבודה זו וכל גמול שהוא מצפה לקבל אם זה לעצמו ואם זה לאחרים. ורעה כוללת כל מיני רעות שהוא רוצה להרחק ולהסיר אם זה מעצמו או אחרים. וכי מה דרשו השונאים מקדושים שסברו אותם אל מדורות העצים והאש? הסכמה מילולית ליראותם וכלם ידעו שאין זה בלב כי אם מיראה, ובכל זאת לא ابو ולא רצוי ומסרו נפשם על זה ולא נחלקו אבי ורבא (שבת ע"ב, סנהדרין ס"ב) על עובד מאהבה זמיראה כי אם בזה אם חייב מיתה בידי בי"ד על זה, אבל דבר ברור שזה נכשל בעוון ע"ג וחיבין ליהרג ולא לעבור כאשר ביררו זה רבותינו בעותס' בשבת ובסנהדרין.

וחילתה וחילתה שהיא בזה משום קידוש שם שמים, כי המצביעים יכריזו על עצם שהם נאמנים ושומרים הברית והتورה,

המצב בcut להיתרָא הרִי פְּסַקוּ זָאִסּוֹרוּ בְּמִקְומֵוּ עֻמֶּדֶת אֲדֹרְבָּה
נְתַרְבוּ הַסִּבּוֹת לְהַגְּדִיל הַאַיסּוֹר, כַּאֲשֶׁר נִתְגָּלָה בַּיּוּתָה וּבְגָלִי הַמְּרִי
וְהַמְּעַל הַגְּדוֹלָה הַקּוֹשֵׁר בְּכָנָסָתָם, וּבִיחוּד שְׁרַבְּתִינוּ הַגְּדוֹלָה רְשַׁכְּבָה^ג
הַגְּרִי טִיטְלָבִים שְׁלִיטִיט^א וּרְבָּזִינוּ שְׂרֵי הַתּוֹרָה הַבִּיד^צ שְׁלִיטִיט^א
חִיזְקוּ הַאַיסּוֹר. אֲבָל מִפְנֵי דַּרְכֵי שְׁלֹום נַלְךָ רְכִיל וּנְגַלָּת אֶת הַסּוֹד,
אָם הִיא הַדָּור הַגָּן וּרְאוֹי, — ז.א. הַחֲרָדִים שְׁבָדָר — לְקַבֵּל
הַוּרָאָה זֹאת וְהִי עֹשִׂים כְּתוֹרָה אֶזְזוּלָם הַיּוֹ מְוֹרָרִים כֹּן, אֲבָל מַאֲחָר
שְׁרַבְּבִים וּרְבִים הַוּשְׁפָעוּ מִהַּצְלָחָתָם וְהַשְׁגָּתָם, וְצָרָת הַדָּור שִׁבְשָׁה אֶת
דִּעָתָם וְלֹא יִצְיִיתּוּ וְלֹא יִקְבְּלוּ אֶת הַוּרָאָה, וּמַאֲחָר שַׁהְמַפְלָגָה שְׁנוֹסְדָה
בְּמִזְחָדָה לְשֵׁם זֶה לְהַילָּחָם עִם הַתְּנוּעָה הַצּוֹנִינִית רְפַתָּה יִדְיהָ וּכְלָל
מַעֲשֵׂיה הַיּוֹ בְּלִבְנֵלֶב, מִצְדָּא חָדָד הַעֲמִידָוּ פְנֵים כָּאַיְלָוּ מִיצְגִּים אֶת
הַחֲרָדִים וּנְשָׁמְעִים לְדִבְרֵי גְּדוּלֵי הַדָּור וּמִצְדָּא שְׁנֵי חַתְרוֹ תָּמִיד וְחִיפְשָׁוּ
דְּرָכִים לְשַׁתְּפָה פָּעוֹלָה עִם הַתְּנוּעָה הַצּוֹנִינִית, וּבִזּוֹת בְּהַכְנָתָה הַמִּדְינָה
— לְפָנֵי קְוִימָה הַמִּדְינָה, וְעַד יוֹתֵר אֲחָרֵי קְוִים הַמִּדְינָה וְהַעֲרִימָוּ וּבְלִבְלָוּ
אֶת הַדּוּתָה, אֶזְזוּלָם פְּרוּעָה כִּי הָעָם פְּרוּעָה וְאַיְנוּ מְסֻגָּל לְקַבֵּל
הַוּרָאָה זֶה וַיִּבְחָרּוּ בַּיּוֹתֵר מְקוֹלְקָלִים אֶזְזוּלָם הַתְּחַלְּקוּ בְּדִעָותָהֶם, מְרָזָן
בְּעַל הַחֹזֶן אִישׁ זְצֻוקָּל וּמְרָזָן הַגָּאוֹן מְבָרִיסָק זְצֻוקָּל מְשֻׁכוּ יִדְיהֶם
מִן הַעֲנֵין וְהַחֹזֶקֶן בִּידֵי אַוְתֵּנוֹ הַצִּיבּוּר שְׁנָשָׁאָר נָאָמָן לְפָסְקוּ שֵׁל
הַבִּידָּד לֹא לְהַשְׁתַּתְּפָה. וְחַלְקָה מְהַגְּדוֹלִים אֲשֶׁר רָאוּ צְורָךְ לְחַיֵּב לְבַחוֹר
בְּנָבָחָרִים יְדֹעָים, מוֹטָב יַאֲכִלוּ בְּשֵׁר תְּמוּתָה שְׁחוּטוֹת וְאֶל יַאֲכִלוּ
בְּשֵׁר נְבִילָה תְּמוּתָה.

אֲבָל אַתָּה הַיְּרָא וְהַחֲרָד שְׁרַצּוֹנָךְ לְהַכְּרִיר אֶת רְצֹן הַתּוֹרָה בְּלִי
פְּשָׁרוֹת וּמְוֹכוֹן לְקַבֵּל אֶת הַוּרָאָה כְּמָאָמָרָה לֹא הַשְּׁאָרָתִי לְדֹקְמָקָם
סְפָק שְׁהַהַשְׁתַּתְּפָה אֲסֹרָה וּכְרוֹכוֹת בְּסִכְנוֹת גְּדוֹלָות בְּהַזּוֹה וּבְעַתִּיד
כַּאֲשֶׁר יַבּוֹאָר.

דַּע שֶׁכְלָל כּוֹחָה וְהַצְלָחָתָה שֶׁל הַעֲזָזָה בְּזַה שְׁמִיקָּרִים אַוְתָה
וּמְכָבָדִים אַוְתָה, אָז יִשְׁכַּחַת לְהַטְעָוָת אֶת עֲוֹבְדִיה, אֲבָל בָּה
בְּשָׁעָה שְׁמַתִּיצְבִּים נְגַדֵּם בְּתִקְיָופָה וּבְחַלְטִיוֹת וְאַיִם מְתַחְשָׁבִים
בְּאַהֲבָתָה וּירְאָתָה, אָז בְּזַה הַרְגָּעָה פָּקָע כְּחָה וּמְתַבְּטָלָת בְּעַצְמָה, זְלָכָן
כַּאֲשֶׁר חָנָנִי מִיְשָׁאָל וּזְוּרִיה עַמְדוֹ בְּמִסְרָוֹת נְפָשָׁת נְגַדְנָצֶר
וְצָלָמוּ וְעַמְדוֹ כַּתְמָר בְּשָׁעָה שֶׁכְלָל הָעוֹלָם — וְגַם חָלָק מִעֵם הַיְּהוּדִי
— (סְנַהְדרִין צָג) סְגָדוּ וְהַשְׁתָּחוּ לָה, כֶּךְ שְׁקָדְשׁוּ שְׁשָׁבָרִים עַד
שְׁנַסְתְּרָסָה עֲזָז בִּימֵיכֶם זָא. פָּג כְּחָה זְפָקָע כְּלִילָה, וְלָכָן קְדוּשָׁת שְׁשָׁבָרִים
נִקְרָא. רָק אִם מַתִּיצְבִּים בְּעַז בְּהַכְּרָתָה הַאֲמָת וּוּרְקִים בְּפָנָיה שֶׁל
עֲזָז, אָז מְתַבְּטָלָת מַעֲצָמָה, אֲבָל הַהַשְׁתָּפוֹת בְּבְחִירּוֹת וְהַהְפָעָה
בְּכָנָסָת מְלוּבָשׁ בְּבָגְדִי חָג וּמְצָהִירִים בְּפּוֹמְבִי עַל נְאָמָנוֹת לְכָנָסָת
הַרְיִי וְהַרְאָה שֶׁכְלָל אַנְפָיו שְׁוִין, מַקְיָי מַפְסָמָ... הַמְּפָלָגָה הַדְּתִיָּת, הַכְּל
עַוְבָדִין הַכְּל מַקְטָרִין הַכְּל מִיקָּרִין.

וְאָם הַיּוֹ הַשְׁלָחוֹמִים הַדְּתִיִּים יְדֹעִים כַּמָּה כְּחָה הַמְּנֻתְנִים
בְּהַשְׁתַּפְוֹתָם וּכְמָה הַמְּגָרְמִים לְהַתְגָּרוֹתָה שֶׁל טְוָמָא זָא, אָז
הַיּוֹ קְוֹטְעִים אַצְבָּעוֹתֵיהֶם בְּשִׁינֵיהֶם וְהַיּוֹ בּוּחָרִים לְנַחַזְקָה כָּל יְמִיהם
מַהְרָה לְגַבְעָה וְלֹא לְעַבְורָה עַל דֶּלֶת מְפַתֵּן זֶה.

וְכִי זֶה נִקְרָא קִידּוּשׁ שֵׁם שְׁמִים אֶם עַוְמְדִים לְהַמְּשִׁלְחִים
הַדְּלִים בְּסָוףְ בְּסָוףְ, בְּשָׁוֹרֶת הַמְּפָלָגָה שֶׁכְלָל אֶחָת מִכְרִיזָה עַל עֲזָז
שְׁלָה וְאַחֲכָבָנִים הַמְּנֻתְנִים וּמְכָרִיזִים שְׁהָם דְּתִיִּים, אֲבָל עַבְדִי אַחֲשָׁרוֹשׁ
הַמְּנֻתְנִים וּבְתוֹךְ אַרְמוֹנוֹ הַמְּנֻתְנִים נְמַצְאִים וּעַל סְעוֹדָתָם הַמְּטֻעָמִים. לֹא בָּאוּפָן
כְּזֶה קִידּוּשׁ אַבְוֹתֵינוּ שְׁשָׁבָרִים, סְגָור נָא עַיְנִיךְ אֲחִי לְדִעָה, וְתָאָר
לְךָ שָׁאָתָה נִיגְשָׁה לְאַבְרָהָם אֲבִינוּ וּשְׁוֹאֵל אָתוֹ, אֲבִי וּמוֹרִי, אַיְדִי
קִידָשָׁת שְׁמוֹ הַגְּדוֹלָה בְּעוֹלָם, וַיֹּאמֶר לְךָ בְּנֵי תָמִיד הַיִתְיִי מִבְחֹזָן,
תָמִיד הַיִתְיִי מִעַבְרָה לְמִתְרָסָה, תָמִיד הַיִתְיִי יְהִידִי, נְמֹרָד, וּפְמַלְיָתוֹ

ובפרסום על התורה ומצותה וביררכנו כי השתתפות כזו אסורה שתהיה. כי השתתפות מהויה כבר הודהה והכרה. וכי התנגדות לוגף זה אפשר רק ע"י אי השתתפות מוחלטת ועמידה מן הצד, וכי השתתפות מטילה אחריות על כל המשתתפים בין אם נמנים על הרוב המחייבים ובין אם הם נמנים על המיעוט המתנגדים כי זה הוא טבעו של גוף זה שיש בו מחייבים ושוללים, וכי קבלת החלטתו זו מחייבת כל המשתתפים כאילו נתקבלה ההחלטה בהסכמו כי זה הוא תנאי עובודתו וכל הנכנס ומשתתף בו מסכים לעקרון זה, ובכן כל המשתתפים שווים באחריותם כלפי כל פעולותיו הן לאלה שהסכימו עליו זהן לאלו שהתנגדו להן, וממילא שם הzcיבור בוחר ומסכים לשלווה שלחיהם ל"בית מחוקק" כזה הרי כאילו הסכים שאין ברית התורה קיימת ח"ז וכי יש לישראל תורה וחוקים בלבד תורת משה. וגם מתנגדים לה, וזה נראה דבר ה' בזוה, ואת מצותו הפר ח"ז — ובאמת זה די והותר להפחיד הלבבות ולד הניאם מעון חמור זה, והש"י ברחמיו ישמר נאמני ועובדיו, שלא יפסידו כלום/non בrhoניות זהן בגשמיות, ולא היה צורך להרחיב עוד הדברים אבל להקליט הדברים בלבד הקורא והשומע יש צורך להרחיב עוד הדברים על הצלונות הגדולים והחמורים הצפונות בשתוּך זה והסכנות הגדילות הנובעות מהריקודים סביב עגל זה.

ה

כל גדול ומנוסה הוא בעולם ובחיים שכל פעם שמתחברים שני גופים, שני ציורים, גדול וקטן, הרי במשך הזמן הקטן נבעל ונבטל בגודל ממנה. בין אם המיעוט נרדף ע"י הגדל או הדריפות מכלות אותו ובין אם הוא נקרב ע"י הגדל או התקראות מכלה אותו ורק עם ישראל אם כי היה תמיד מיעוט נרדף, בהיותו

התהנו לפני בא אתנו ושםה תדרוש ושםה תוכחה אתנו, ואני הבנתי שליכת אותו זה הודהה בכבודו ובמעלו ודברי מתבטلين, וכן תמיד עמדתי מנגד ושםה צעקי כי בידי נמרוד השקר הגדול והכוב הנורא ונאספו עלי המחפשים את האמת וקרבתם נפשותיהם אל האמת, אף פעם לא הלכתי יחד אתם, וכל הטעש שכעס עלי נמרוד לא היה כל כך בשליל שדעתו היו משנות מדיעותיו כי אם עבר שעמדתי מן החוץ וצעקי. ובוות ראה התקומות גלויה והתקשות בשלטונו. כי גם אצלו היו כיתות נפרדות זה עבד לפעור וזה לכמוש אבל כולם הודיעו בסמכות העלונה של נמרוד, ואני כפרתי בהכל וע"ז דין אותו לשריפה בהסכמה כל הכתות.

וראשית דברי ה' אליו היו שאזוב הכל ואליך לבדך, ורק לך. ואתהייל לבנות עולם חדש, עולם של עבדי ה', צר לי מאי בני כי כה רבים מבני סטו מדרכי ומעלו מעל גדול באלקי אבותם, אבל חלילה חלילה להשתתף אתם, אם אתה לא תילך אליהם ותעמוד חוק נאמן לתורה ולמצוות או אל יפהיך מעטך ודלותך. ותצליח את עצך והם הנשאים והנותרים יבואו אליך, אבל אם אתה גם תשתחף אתם או אבדת.

המסקנה היוצאה כי איסור חמור להשתתף בחירות ה' לבחור והן לבחור היא עצמה מן החמורה שבחמורים תה' מחשבת המשתתף אליה שתהה. ואין שום כוונה טובה מתיירא את האיסור החמור הזה, וכל הבחירה וכש"כ הנבחר נוטן ידו למעול ולגונד באלקי ישראל ובתרתו הקדושה וכל עדת ישראל מחויבים למסור נפשם על זה.

והנה עד הנה דברנו מצד ההלכה הפושא, המותרת לו לבן התורה והמצווה להשתתף בחירות לגוף מחוקק הפורק בזוזו

בנפשותיהם נזתקים בידם וגזרו גזירות רבות וחוויות על פיתן
משמעותם שמנן ועל שמן משום יין ועל יין משום בנותיהן ועל
בנותיהן משום ד"א. (ועי' בר"ח בשם הירושלמי שהגוזרות כללו
עוד יותר דברים). בקיצור הפסיקו כל מגע חברותי בין הבן ברית
לשאינו בן ברית וצמצמו כל מגע אחר והעמידו אותם על המעת
מן המעת שאם ילד יהודי שחק לו עם ילד א"י שכנו היה צריך
לטבלו במקווה, וכל זה כדי להרחיק ולהגゾ מهما ומהונם. וכל זמן
ששמרו ישראל על התקנות והגדרים שמרה עליהם ההשגחה בדרכים
מופלאים ולמרות הרדייפות התמידיות היו וקיים.

וברגע שעברו הגוזרות והרדייפות של העמים, התהדרשו והקימו
עור ובשר כדי לזכרים ימות עולם ושנות דור ודור, ובאותם
המקומות ובאותן הזמנים שהתחילה לפrox עול באו באילו הגדרים החבי-
רתים וולזו בהם, אם יהיו להם כל נוחיות החיים, הלכו זדללו גם בלי
aicmenim ימ"ש ובלוי היטלרין ימ"ש כ"א מעצם ירדו וירדו.
ולכל זה בא כיוון שזיללו באילו הגדרים והתערבו בהם בדברים
שנראו קלים, ולאט לאט חל עליהם החוק הידוע שהרוב בולע את
המייעוט והגדול בולע את הקטן.

ודעת לבון נקל להבין ולהסביר שלשימת התורה אין שום
הבדל אם שכנו הוא נוצרי ומפתחה אותו לנצרות ח"ז או שכנו
הוא היהודי מרשייע ברית ומפתחה אותו לעזיבת התורה, בדרכים
אחרים, ודבר ה' בזה כולל שני הדברים האומר אין תורה מן
השמים וע"ז (כמוואר בסנהדרין) וכשם שנצטוינו מן התורה לגדר
ಗדרים וסיגים כדי להבדל מטומאת העמים (עיקר המציאות הוא
מן התורה כמוואר שמות ל"ד ואכלת מזבחו כסbor אתה שאין
עונש באכילתו זאני מעלה عليك... שמתקודך אתה בא ולוקח
מבנותיו לבנייך). כן נצטוינו לחשוב מחשבות להבדל ולהגゾ
מטומאת מרשייע ברית.

mobtach ע"י ברית עולם עם אבינו שבשים היה לו שמירה
והשגחה מיוחדת מן השמים שלא יבלע ושלא יבטל, אבל מתי עמדת
לו השמירה הזו אם העם בעצמו עשה כל מה שבידו, ולא הסיח
דעתו עצמו כל הימים וויתר עצמו על כל הטובות היוצאות
מהחבר עם הרוב, וסבל בזונות ועלבונות ורדיפות והסתגר בתוך
ד' אמותיו אז עמדה לו ההבטחה והשמירה ופורה ורבה בארץות
אויביו ושרר על תורתו ועל מצותיו עד היום הזה.

אבל בו ברגע שהעם מס בהתרכזיות אלו ובעט בהם אם
מתוך מחשבה תחילת ואם מпозר הרצון לזכות בהטבות והיתרונות
שיצאו, בין אם היו היחידים ובין אם היו צבורים, הרי הפסיקו
ההשגחה והשמירה הזאת ונבלעו בגויים. וזה היה יסוד ראשון בחני
האומה מיום הראשון להוויתה. ואיתא בספר חסידים כי עשרים
שנה ששאה יעקב אבינו בחן לא נכנס לביתו של לבן ותובלה ננה
המחשבות עד כמה שמר צדיק זה את יהודו ואת קדושתו, ולא
התחשב עם שום דבר. וכשירדו אבותינו למצרים תיקף גדרו
והסתגרו בכל האפשר וסבלו עלבונות ורדיפות ולא התפטו מושם
יתרונו שהובטה להם אם יוותרו על הסתגרות זו, (כמוואר כל זה
בארכיות בתנ"א"ר פרק כ"ג). ובכן אם כי היו מייעוט קטן ונרדף
וכו לשגחה מעולה והשגחה מיוחדת עד שביציאתם לא נשאה
פרשה למצרים, ואין בשבתו כושל, וכשנעשו עם ה' חזרה התורה:
ואבדיל אתכם מן העמים, אשר הבדליך אתכם מן העמים. —

וכשgalו ללבול ראה דניאל צורך להוסיף על איסורי התורה
ולהתקין הרחיקות ויתן דניאל אל לבו ולכל ישראל הורה. — בלבול
היו יושבים מרוכזים ובכפרים מיזחדים — אבל בסוף בית שני
נתפזרו ישראל פיזור גדול וחכמי המשנה ידעו שהבית יחרב
ויתפזרו בארבע נפות הארץ, וחרדו מאי לבאות איך לשמר על
עם ישראל זאו נתקבצו זקנין ב"ש זקנין ב"ה ועמד להם הדבר:

הדיםיים לבני התורה המשיכים בלימודיהם, והפלא הגודל איך החים מכחישים את החיים. כולם זוכרים שלא הוועילה ישיבתם בכנסת וכל המפלגות קיבלו את حق שרות לאומי ולא הוועילה גם שותפותם בתוך הממשלה. הממשלה הציעה את החוק ודאגה לקבלתה וניגשה לביצוע. לא הוועילה גם רוגוזותם של השותפים ועוזיבתן את הממשלה הכל נמשך ונעשה הכנות לביצוע החוק, ורק ע"י עמידתם בשער של שרי הדור זכר צדיקים וקדושים לברכה, ומהם שאתנו חיים שליט"א אשר חזיקו את העולם בארץ ובחו"ל, וע"י זכותם ותפילתם וע"י זעקת הרבים ותחינתם והתעוררות המוני ישראל באוז ובחו"ל נתגלה הדבר כמעט בסגנון של חילופי גברא זמנים וקצרים, בראש השלטון ואו בטה בגזירה ואיך יזקפו זה לזכותם והשיגיהם. כל העובדות מראות ההיפך הגמור וסתורות כל עדותם-cailloו בהיותם בפנים החזקו והגינו על ענייני הדת והיהדות הדתית.

והישג השני ג"כ לא בא בהשתדרות איזה מפלגה. ואין ברצוני להאריך בזה כי ידוע ששלחת של ראשי ישיבות הצליחה להסביר חשיבות וחיצות הדדים האלו לראשי השלטון שהסכימו. ואין לה שום חלק לאיזה מפלגה שהיא. זו היא הטענה שפיה נתקלנו עוד דוגמא אחת נביא שיש בה למד לנו הרבה על דורנו.

שbamת אותם הנימוקים שפלו או, פועלם גם כהיום ומරיצים את שיתוף הפעולה עם האויב אם שלא מדברים על זה, אבל לדעתינו הוא כמעט מגיע עיקרי. —ASA זיהושפ שניהם צדיקים גמורים אשר הנבואה מעידה עליהם שעשו הישר בעניין ה' ולבותיהם היו ישרים. התהנתנו עם עמרי ועם אהאב, — ואין שום ספק

ומאחר שמעשה שטן הצלחה ועלה בידיים ליסד שלטון וממשל על חלק מעם ישראל הרי ברור כמשמעותם והיראים מצווים מן התורה לחפש דרכים וגדרים ממשיים איך להבדל מהם, ומצד שני ברור כי יסוד מפלגה אפילו אם יעדיו בראשה אנשים יראי ד' נאמנים אינה מהו גדר והבדל, כי בהשתדרות והשתיכות לגוף העניין, הרי זה זיהוי גמור ומוחלט אלא שהדרכים משתנים, הכל מהותניים שווים והכל שותפים שווים אלא שיש הבדלים מסוימים, וכך שבעבר אמרנו שדומים ושותפים למפא"י חירות וכוכ' ואגו"י, ואילו בגין הדבר הכל מודים, את גופו הדבר הכל מיקרים ומכבדים, הבדלה נקרה אם מקרים השכם והערב לו ולביתו ולבניו ולבניו, כי השלטון הזה עם כל מוסדותיו מהו בגידה ומרד בה' אלק ישראל וברורתו, והשתדרות זו הוא עון גדול ומעל, והשתדרות בו נקרה פריקת על בתורה והפרת מצוותה. וכל הדיבורים המקששים על התנגדות ועל מלחמה אינם אלא גיבובי דברים לצורך מלחמת בחירות ואין בהם יסוד רציני. — מלחמה פירושה פנים נגד פנים אויב מול אויב. מלחמה מבפנים שיכת כשהמלחמה הולכת על תקציב ועל הישג, אינה מלחמה ממש, אלא מלחמה באויב היוטר أيام, היוטר מסוכן שעמד תורה זו מיום שניתנה על הר סיני.

ז

ואם כי לא רצינו להתפלט עם מערכת הבחירה של הבוחרים, אבל על שמי נקודות אנו חייבים להשיב ראשית מפני השקר הגודל שביהם וגם מפני שברור שהדבר יסתור בנינים הכוון. — בתוך השיגיהם הגודלים הם מונחים שחרור הבנות משרות לאומי ונתינת

גמורה לשלטונו הממרא הזה לכל צורתיו, אשר באמת איינו ברקיעם — ודי למבנים — ואו יש תקופה שנזוכה לראות בישועתן של ישראל.

ולכן אתה הידרא והחרדי, הכנס בתוך ביתך ולמד לעצמך ולביתך את אמת התורה כאמורה, והשפע על אחיך לדענה שאלעשו כמותך ובעמידתכם חזקה תהיו החמיין של הדור שהריקו לתוך פניה של ע"ז זו ואל חממדנו כספ' חבר אשר עליהם. ואם כי נשארנו כעת מעתים הלא כל הדורות שלפנינו ושלאחרינו הם אתנו ואל תפחד ואל תתביש להסביר הדברים בשובה ונחת בדברי חכמים וזככה לעצמך וזככה לאחרים כי אנו עומדים כעת בתקופת נבואה הנביא الآخرון גם נבנו עושי ורשעה באנו אקלים וימלטו איז נדברו יראי ה' ולחושבי שמו — זכחו תורה משה עבדי.

ברוך הגבר אשר יבטיח בה' והיה ה' מבטחו

שצדיקים הללו התכוונו לש"ש הלא לבבם היה ישר, وكل מאד להבין כוונתם בזה, הרואה במלכים יראה שמיום שנחלה מלכות ישראל קיים מצב מלחמה בין שתי הממלכות, ומלחמה הייתה בין ריבעם ורחבעם — בין אביה ובין ירבעם ובין בעשה ובין אסא. ע"י במלכים איך הכניסו המלחמות הללו את ארם לחווית הישראלית ומובן שלמלחמות האלו החלישו מאד את העם בכללו לפני חוץ והאויבים התגברו מכל העברים, או החלטת אסא להתחנן עם עמרי (מלכים א' ט"ז כ"ב ע"י ברש"י) והשתדר מצב שלום בין שתי הממלכות (מלכים א' כ"ב מה וישלם יהושפט) וכתוצתה מהשלום השתרף מאד מצב ישראל לפני חוץ כמו שאמרו חכז"ל, (מגילה י"ג) שאחאב מלך בכיפה — אבל ההצלחה הזמנית הזאת הבשילה פירות מרות מאד. אהאב מצדו מתחנן עם מלך צידון והכניס את עבדת בעל בישראל שכנראה הייתה גרוועה ומתועבת ומוסכנת יותר מכל שהוא לפניו ואשתו איזבל הכריות השמד הראשו בתולדות ישראל על נבאי ד' עד שהוכרחו להתחבאות במערות. וכמה מלחמות היו נחוצות לעקור בעל מישראל, והצלחות אהאב בקרבות מבחן התנדפו מהר ומלכות בית דוד הושמדה כמעט כליל, בסיבת השידוך המוצלח הזה, והתנד"א זוטא מוציא על כל השידוך זה משפט קוצר כל הנושא אשא לשם גדולה סוף שמעמיד עליו מאותה וכוי' שמעט ורעו שכן מצינו בהJoshpat מלך יהודה, ואלמלא הברית שכרת הקב"ה עם דוד וכו' נותבטלה מלכות ב"ד לגמרי.

הבאתי דוגמא זו שגם היום פעילים מניעים אלו כיקיימים אחדות האומה צריכים לשיתף פעולה ולהמתיק מבפנים כמה שאפשר — אבל כל השותפות הזאת צפנת בתוכה סכנות גוראות לתרבות ונוסחיה. ועלינו להפסיק מיד ולהפסיק דרכם מתוך ישב הדעת איך לסדר את החינוך, הפרנסת, וכל צורות החיים מתוך התנגדות

ישברי כ"ק מרדן שליט"א

שלום וכט"ס אל כבוד אהובי ידידי הרבנים הגאנונים הצדיקים שליט"א בי דינא רבא דעה"ק ירושלם טובב". אתה ה' תשמרת ציינה רצון תעטרם.

הננה הרבה יותר ממה שכתוב במכתבכם כבר כתבתי בספרי הקטן
מכתבכם הגיוני בדבר האיסור על ההשתפות בבחירה לכנסת.
אחדותה באחר כמשפט ליראי ה' ולחושי שמו.
ויאל משה.

וממש איני רואה איסור חמור יותר בכל התורה. כולה. כי ההשתתפות לכנסת הוא השתתפות לミニות וע"ז וכפירה גמורה בהשיית יובתוּה ק. כאשר נתברר בארכיות בספר הנ"ל, וגם נשבע להחמסר לחוקי המדינה אשר בתוכם כל חוק התועבות הרעות הנ"ל ר"ל, שא"א להיות מציריו הכנסת בליל השבואה הטמאה זוatta.

רבי רבות מישראל קתנים עם הגודלים לミニות וכפירה ר' ל.

ואין ספק שאליו לא ה' משתתפים עמהם גם שומרי תורה ומצוות, ה' מזיאות לפועל אצל הרבה הרבה שלא ירעו ולא ישחיתו כ'כ', נגד רצון הכהנים והדואגים על שליפות התורה והדת ולא ה' לבם בריא להם בראולם בר' ג'ב

ובודא את היגיינה בבריאות גוינוו אוד בל' אבל ע"י ההשתתפות ביניהם והשוד העצום שמקבלים מהם המעוור עני חכמים ומשלף דברי צדיקים יודיעים כי בידם מהה ואומרים הכל אתנו מי אדון לנו. וככה התורה נחלש ושטן נצח בעזה"רומי

וְכָל הַהֲלִיכִים אֶל הַבָּחִירֹת לְשָׁלוֹחַ צִירִים לְכֻנְפִיּוֹת הַכּוֹפְרִים
הַאֲלֵהָה רְאֵל יְדֵם בְּמַעַל הַזָּה.

ובעצם רובץ על הבהירות איסור גורא ואינו שא"א להתיירו בשום
אופן אף אילו ה' למיגדר מליטה ומכתש"כ כשהוא לגמרי בהיפך שאיןו
אללא חיזוק ידי צורבי עבירה ומביא פירצות גוראות ר"ל.

ואין מקום להסתפק בזיה, שזה דעת כל הגדולים והצדיקים שבדור
שלפנינו כאשר שמעו אוזני והבנתי מדבריהם הבורים כשםם בצהרים.
זה הדור הזה כולם אין בכוחו להזכיר אף באכבע קטנה מדור שלפנינו.
השיית יرحم ויאיר עיניהם ולובם של ישראל לראות האמת ולא
יבושו ולא יכלמו לנצח. ונזכה לראות במהרה פניו משיח צדקינו אשר
אמת ושלו' יהי' ביוםיו.

המרובים ית"ש. א"ד הכוֹאַב וְמִתְאָנָה בְּמֶר לְבֵב וּבְעֵינִים צוֹפִיּוֹת לְרַחֲמֵיו חַסְדֵיו

באהה"ח ב', לס' לא תגורו מפני איש כי המשפט לאלקים הוא.
התשכ"א.

דעת תורה

דברי רבותינו שרי התורה הבוד"ץ שליט"א דפעיה"ק ת"ו
לעם ח' היושב בציון ואה"ק

כבר הודיענו נאמנה דעת התורה מאוז הבחרות לכנסת הראשונה של השלטון שרובם כולם אפיקורסים בידוע. כי אסור להשתתף בחירות לכנסת הארץ הקודש. ואנן שלוחינו דגוני קדמאי ראשי גולת אריאל נבג"מ. שאסרו ההשתתפות בחירות לאסיפות הנבחרים שהכריזו כפירה בסמכות התורה. וע"ז חתמו כל גאנז'י וחוז'ל. וככתבו שע"ז נאמר ודבר אלקינו יקום לעולם. וכ"ש בבחירות לקראות שלטונים שלא זו בלבד שאין בה תועלת אלא שיש בזאת עון החמור של חילול השם ח"ו. והצראות לרשעים ופעלייהם החרסניות. מלבד האיסור של בחירות נשים שאסרום כל גדולי עולם כגון הגאון רבי מאיר שמחה והגאון החרפץ חיים והגאון רבי חיים עוזר וכו זצ"ל.

ותורתינו הקדושה נצחית ואין בכך מי שהוא לבטלו, ח"ו.
והמשתתף בבחירות אלו נותן יד לפושעים ועליו לדאוג מאחריות
חוצאות השתפותו בבית המינות, המהרף ומגדף מעדכנות אלקים חיים,
ולוחם נגד תורהינו הכתובה והמסורת. ואמר הכתוב (ד"ה כ') בהתחברך
עם אחיזתו פרץ ה' את מעשיך, ואמרו זל"ל (אבות דר"נ) אל תתחבר
לרשע אפילו לתורה. (ובמכילתא יתרו אמרו) ואפילו לקרבו לתורה.
והשי"ת יתן בלב תועים ומתחים בינה לשוב אליו באמת. ואנו
את נשינו הצלנו מאחריות גדולה זו. והשובים לדברינו ישכנו בטח
ונשאו מפה.

הכו"ח לכבוד ה' ותורתו, בصفיה לרחמי שמים ולגאותינו בביאת
משיח צדיקינו בב"א.

הbid"צ דפעריה"ק ירושלים ת"ז

נאם : פינחם בהגר"י זכ"ל עפשתין,راب"ד

נאמ : ישראל יצחק הלו ריזעמאן

נאמ : דוד הלוּי יונגררין

